

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt XII. Euentus incertitudinem non facere, vt imprudenter & periculosè
voueamus, aut sub conditione dum taxat vouere debeamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

554 DE CHRISTIANA LIBERTATE
accipere, capiat. Quod si capere possunt, qui satis iam
donante Deo volunt continere, & spem continendi
non in suis viribus, sed in gratiæ Dei adiutorio con-
stituunt: quomodo se imprudenter Christi eunuchos
faciant, quibus à Domino consulitur, vt capiant,
etiamsi de exitu rei, aut diuino beneplacito, nihil cer-
ta cognitione teneant exploratum.

CAPVT XII.

*Euentus incertitudinem non facere, vt imprudenter
& periculosè voueamus, aut sub conditione
dumtaxat vouere debeamus.*

SED nec quicquam rectè cuiquam promiserimus
nos facturos, qui ignoremus quid Dominus sta-
tuerit: in cuius manu sunt corda & opera nostra. Ideo-
que nos Apostolus Iacobus dicere vult, cum nos
quopiam ituros, aut aliquid facturos dicimus: Si vini-
mus, & si Dominus voluerit. Quod in promissioni-
bus aut votis cum intelligitur vel dicitur (nam & hic
locum habere docet* Cyrillus; Non oportet, inquit,
quicquam Deo à nobis promitti vt certum, quasi nos
domini rerum essemus: partim, quia quod posse à
nobis fieri credimus, vires nostras nonnunquam ex-
cedit: partim, quia non sine arrogantiae crimine hoc
nos aut illud facturos polliceremur. Illud enim in om-
nibus quæ agere volumus, dicendum est, quod disci-
pulus Christi nos docuit: Si Dominus voluerit) hoc
igitur in promissis ac votis cum intelligitur ac dicitur
non conditio exprimitur promissionem suspendens,
vt si non conditio impleatur, promissi obligatio nulla
sit: sed prouidentia Dei & gratia commendatur, sine
quibus, quod Domino vouimus, implere; & quod ho-
mini promissimus, præstare non valemus. Alioquin si
(vt quidam volunt) conditio est, sub qua sit votum
omne

Iacobi 4.

Quod Iacobus
ait, Si Domi-

nos voluerit: pe-
culatiter vsur-
patus est vsus
vobis, quas

Deus à sua dis-
positione, & ere
voluit, nõ à no-
stro arbitrio: et
ideo frequenter
impediuntur,
Deo disponẽte,
etiã si maxime nõ

sciamus vt
fãt, cuiusmodi
est lucrũ face-
re & huc atq;

illuc proficiet.
Non autem ad
hoc genus rerũ
perinet conti-
nere.

* Cyrill. hb 9.
in Luc. ca. 28.

omne concipiendum; velle autem Deus vel nolle æstimetur, ex eo quòd dederit, vel non dederit, verbi gratia, continentia donum, vel obediendi voluntatem: tum profectò nulla erit, vel Deo vel homini facta promissio, quæ ipsum obstringat. Dominus enim noluerit, si ego noluerò. Nam si vellet Deus, efficeret idem vt ego vellem, cui est omnis in manu voluntas, vt eam quòd velit, & quando, quantumque velit inflectat. Itaque si pecuniam promissam præstare noluerò, dicam me promisso non teneri: eo quòd, licet promiserim, id tamen sub ea fecerim conditione, Si Dominus voluerit. Atqui ego illum nolle, sentire me dicam, quia mihi non det implendi voluntatem. An non animaduertimus hoc in omni promisso dici posse, quod hoc tempore quidam in votis monasticis, cum insigni eorum ludificatione, volunt intelligi? Denique non ea modò quæ huiuscemodi votis comprehensa consuluntur, verùm etiam ea sine quibus salui effenequeamus, laudabiliter Deo promissa leguntur, & votis oblata. Velut quòd Iacob vouit Dominum sibi semper fore Deum: *Genesis 28.* vt in cultu eius constantiùs atque feruentiùs, vinculo promissionis accedente, persisteret. Et scribit Augustinus quendam vouisse, Christianum se fore, si filia eius pristinae sanitati restitueretur. Quod votum cum non impleffet, atque ob id fuisset diuinitus cæcitate percussus: vouisse iterum, si visum recuperaret, se Christianam professionem incunctatè esse suscepturum. Hæc igitur rectè & cum laude sic fiant in rebus necessariis: cum tamen omnibus nec illa donentur, sed tamen de diuina sperentur bonitate. Quid autem ad periculi demonstrationem valet ruina multorum? qui si nolent, profectò non ruerent. Idcirco enim non continent, quia continere nolunt: vtunque se habeat de illis diuini dispositio consilij. Quemadmodum igitur periculosa non est, sed modis omnibus salutaris, *secu-*

2 Petr. 2.

secura & optabilis Christianæ religionis susceptio, etsi multos, ea semel suscepta, labi grauius & ruere videamus: ob id dumtaxat quòd vitam nolint agere suæ professioni congruentem. de quibus scriptum est: Melius erat eis, non nosse viam veritatis, quàm post agnitam relabi, & discedere ab eo, quod illis traditum erat, sancto mandato. ita non est propterea ad instituti monastici sublimitatem periculosus ascensus, quòd multi sua voluntate & locordia præcipites ruant. nisi fortè ex personæ vuentis qualitate & conditione emergat metuendi causa periculi: quia videlicet non se antea præpararit, rebusque necessariis instruxerit: nec proficiendi studium præ oculis habuerit, sed vitæ otium, & ventris cultum. Alioqui per se quidem, & suapte natura, monastici ratio instituti facilis & tuta est, longiusque à periculis ruinæ remota, quàm vita & conuersario secularis. Et quamuis illam ingredi virtutis & arctioris vitæ viam, nisi Deo donante & opitulante nequeamus; non tamen ratione caret, inquit Augustinus Epistola 105. vt nos promittamus, & Deus faciat; præsertim cum hoc ita faciat, vt id in nostra potestate, si vigilemus & oremus, esse voluerit.

CAPVT XIII.

Verumne sit, quosdam continere non posse, vt id quasi iusta ratione ad voti solutionem prætextatur.

Epist. 11.
16. 1.

AT reperiantur, inquis, qui postquam ad culmen hoc vitæ perfectioris ascenderint, non quidem nolint continere, sed non possint. Quod ipsum & Cyprianus expressisse videtur: Si autem perseverare nolunt, inquit, aut non possunt, melius est vt nubant, quàm vt in ignem delicijs suis cadant. Quo loco etsi de his virginibus quæ velatæ essent, non loquitur, propterea quòd nubere his non erat melius futurum: tamen quòdam